

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Legia Catholica

Roberti, Johannes

Leodii, 1633

Tvngerenses.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64596](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64596)

LEGIA^I
CATHOLICA.

STEMMATA quid faciunt?
Quid prodest, Pontice
longo

Sanguine censeri, pictos osten-
dere vultus

Maiorum, & stantes in cur-
ribus Æmilianos,

Et curios iam dimidios, hu-
meroq; minorem

Coruinū, & Galbam auricu-
lis, nasoq; carentem?

Quis fructus generis, tabulā
iactare capaci

Coruinū, posthac multā con-
tingere virgā

Fumosos Equitum cum Dia-
tatore Magistros

Si coram Lepidis malè vivi-
tur? effigies quò

*Tot bellatorum, si luditur a-
lia pernox*

*Ante Numantinos? si dormi-
re incipis ortu*

*Luciferi, quo signa Duces, &
castra mouebant?*

Libuit Libellum hunc ordiri
ijs versibus, quibus Iuena-
lis Satyram suam de verâ, &
falsâ Nobilitate: qui mox, cum
hanc perstrinxisset, rectè de illâ
subdit:

*Tota licet veteres exornent
vndiq; cere*

*Atria, Nobilitas sola est, atq;
unica Virtus.*

Rectè planè, & Christianè
ab homine non Christiano: &
quod Christianos multos pu-
deat. Sed nos non pudeat profi-
teri, & Deo, nobisque gratula-
ri, sic à Maioribus nostris verâ
illam Nobilitatem accepisse, &
longo

longo ordine, ac nunquam interruptâ serie retinuisse; ut nobis candidè, & verè dicere liceat: (quod inter Tertulliani Præscriptiones est; potius dixerim Dei, eiusque Ecclesiæ.) *En edimus Origines Ecclesiæ nostræ: euoluimus ordinem Episcoporum nostrorum, ita per successiones ab initio decurrentem, ut primus noster Episcopus (MATERNVS) Apostolum (PETRVM) habuerit Authorem, & Antecessorem. Hoc enim modo Ecclesiæ Apostolicæ census suos deferunt, ut idem Tertullianus concludit.*

Hunc Censum, quâ potero, scripto hoc deferre decreui, & Christiano, quàm latè patet, Orbe teste ostèdere, Ecclesiam LEO DIENSEM (si qua alia post Matrem omnium Romanam:)

A 5

quam

quam semel fidem à S. Materno primo Episcopo, & Doctore suo, hausit, nunquam per hæresim, aut prauam doctrinam abiēcisse. Semper illa præ oculis habuit sacra illa *Stemmata*, pictos illos *Maiorum vultus*, non fragili cerâ expressos: sed in æternitatis cedro, aut marmore, Dei artificis manu sculptos. Nullum in tam longo ordine vidit vel *dimidium*, vel *humero minorem*: nullum vel *auriculis truncum*, vel in honesto vulnere, *naso multatum*. Omnes obseruauit integros, viuidos, animatos, & minores suos animantes. Colores læta aspexit, non vanos, aut euanescentes: sed Virtutis Magistræ penicillo ita illitos, & distributos, vt facilè appareret, ab animâ, à vitâ, à sanguine integro proue-

CATHOLICA. §

prouenire illam integritatem.

Nemo, qui hæc legat, à me expectet, vel integram Leodiensis Gentis, & Ecclesiæ Historiam, quam non nisi multis, & grandibus voluminibus expedias: vel Virtutum omnium anxiam obseruationem. Quippe vnicam Fidem, & Religionem Catholicam, Apostolicam, & Romanam attingere consilium est. Planè attingere. Nam neque de hâc ipsâ diffusius agam; sed quam potero breuî compendio. De cæteris verò Virtutibus si quid eâdem breuitate scripsero, non nisi ad ipsam Fidem, ac Religionem insinuandam scripsero, eiusque perpetuitatem. Hoc argumentum mei huius libelli est, hæc Epigraphe.

Iam per Episcopos, eorum-
que

que tempora, & annos, exacto ordine iturus, à primo, scriptio- nis facio exordium.

I. S. M A T E R N V S.

TE veneror, Sanctissime Pa- triarcha, & Apostole noster, non magis Materne, quàm Pa- terne. Planè apud nos & Pa- trem egisti, & Matrem. Hanc te præbuiſti lac Diuinæ, & Ca- tholicæ Doctrinæ præbendo, blanditias, & ſuauitatem cæle- ſtem inſtillando: Illum, ſoli- diorem cibum, quàm hortationi- bus, quàm virilis tuæ vitæ exem- plis robuſtioribus, proponen- do: quo ad heroicas tuas Vir- tutes ſectandas conſtanter ani- maremur. Te igitur in hoc adi- tu veneror. vt quæ de Te, Tuiſ- que Succelloribus, compendio memorabo, non compendio- ſum

sum fructum, in animis Lecto-
rum meorum, producant: sed
centuplum è simplici afferant,
& mensuram bonam, & con-
fertam, & coagitatam, & su-
pereffluentem, vicinis quoque,
& remotis exsaturandis, reddât:
idque liberalissimo in primis
DEO augente incrementa fru-
gum iustitiæ omnium; sed tuis
efficacissimis precibus, eam lar-
gissimam Benedictionem, quâ
apud illum polles, gratiâ impe-
trantibus. Hâc ego spe non va-
nâ fretus, alacer opus aggre-
dior.

Satis constat, Apostolorum
columen Petrum, cum Romã,
Imp. Claudij anno secundo ve-
nisset: nihil prius habuisse, ne-
que antiquius, quàm vt in to-
tum, quam latè patebat, terra-
rum Orbem, (cuius sibi curam
à

à Christo Domino demandatam meminisset) Euangelij, & Catholicæ Religionis Præcones dimitteret. In his Eucharis, Valerius, Maternusque fuere: qui sub annum Christi Domini quartum, & quinquagesimum, ad Treuirenses, Colonienses, *Tungrenses*q; destinati sunt.

Sed Maternus, vt illustrior esset Dei, & Petri mittentis virtus, & erga *Tungrenses* caritas, haud ita multum cum socijs progressus, calidâ febre correptus rebus humanis improuisò eripitur. Petrus eo casu, Eucharis, atq; Valerio nuntiantibus, cognito, nihil territus, baculû, Pontificiæ dignitatis insigne, ijs tradit, iubetque bono animo esse: exanimum corpus huius cõ-tactu, haud dubiè, fugitiuo spi-

CATHOLICA. 9

ritu redeunte, vitæ iri restitutum.
Id contigit quadragesimo die,
quàm terræ fuerat mandatum.
Igitur Treuirenses, Agrippinē-
ses, *Tungrenses* Populos (vna
tum Ecclesia erat) Maternus E-
piscopus adit, Catholicâ doctri-
nâ imbuit, nefariorū Idolorum
sacrilego cultu liberat; salutife-
ris Christiani Baptismatis vn-
dis abluit: hisque intentus, an-
nos quater denos salutem cir-
cumferens, & vicinis Gentibus,
plenis faucibus propinans, fur-
tiuæ mortis singulis diebus, sin-
gulos annos triumphantes re-
pendit. Tandem cælestibus ar-
cibus triumphali immortalitatis
curru inuectus est circa Christi
annum centesimū, tricesimum.

MONITIVNCULA.

IN hoc aditu monendus mihi
Lector, ne miretur, si *Legiam*
Ca-

Catholicam pollicitus, *Tungrensem* Ciuitatem, & Episcopos producam. Vnus hæctenus Episcopatus ab omni memoria, *Tungrensis*, *Leodiensis*que habitus est; nec aliter veteres *Historiarum* nostrarum *Scriptores* tradidère, quos sequimur. Consultò tamè eos breuius percurreremus, qui ante *S. Hubertū* vixère, qui *Leodiensis* Ciuitatis primus Antistes fuit.

Octo S. Materni in Tungrensi Pontificatu Successores.

TErris erepto *S. Materno* succedunt *Nautilus*, *Marcellus*, *Metropolus*, *Seuerinus*, *Florentius*, *Martinus*, *Maximinus*, *Valentinus*. Horum res gestæ, vel neglectæ ab *Historicis*; vel, quod creditu procliuius, in dirâ illâ *Hunnorum* diluuie, cum tot alijs,

alijs, vel sacris, vel profanis monumentis, perierūt. Ita iudicant Harigerus, & Ægidius: ita Treuirēses Annales, qui hos quoq; suos Pontifices agnoscūt, vt antē de Materno diximus. Ita Ægidius Bucherius noster solertissimus antiquitatis Ecclesiasticę inuestigator. De his octo generatim censemus cum bonis authoribus, vel Martyrium passos: vel tam multa pro Fide, & Pietate tulisse, vt Martyres, etiam non fuso sanguine, censeri possint. Singulatim verò, vt è magno naufragio, has velut tabulas, aut tabularum fragmenta, collegit Ægidius, Aureæ val-
lis Religiosus: *Nauium* plurimos è finitimis populis ad Fidem conuertisse, tum doctrinā Catholicam in animorū agros spargendo: tum miracula, & prodigia patrando.

Marcellum, omni sanctitate
fuisse conspicuum :

Metropolium dignâ virtutum
moderatione claruisse :

Seuerinum, quintum, quin-
que talentis fuisse pollentem :

Florentium, sui nominis o-
men implentem, vt Episcopum
decebat seriò floruisse :

Martinum, contra vim Dæ-
monum, Martem exercuisse:

Maximinum, omni sancti-
tate perfectum, vitam exegisse.

Valentinum deniq;, angelicâ
puritate, Angelis amicū extitisse.

Addit idem *Ægidius* horum
corpora, Tungris sepulta, à B.
Seruatio Traiectum translata,
in cryptâ condita fuisse, eâdem,
quâ ipse postea tumulatus est.

Porro de *Martino* non si-
leamus, quod ex antiquis mo-
numentis memoriæ prodidit

Mo-

Molanus, Vocari eum Hasbanorum Apostolum, quod eam Gentem ab altâ Idololatriæ cecitate liberârit. Qui & adiūgit, in humanis esse desijſſe anno 276. Vide si lubet eius Chronicon Sanctorum Belgij.

Iterum Ægidium audiamus: qui memorabile illud de Valentino scriptum reliquit, quod eius verbis accipe. *Beatus Valentinus, horum ultimus, Spiritus sancti attactu pramonitus, seu quolibet Ecclesiastica Traditionis exēplo pradoctus, quocūq; Dei nutu iussu ve inductus, cū ad extrema vite vergeret: Baculum Pastoralem super Altare B. Mariae Virginis ponēs, sub indissolubilis anathemathis vetuit animadversione, ne quis inde temerarius tolleret; ne quis orbato*

Præ-

Præfulatui mercenarius immergeret, donec per reuelationem I E S V Christi cominus electio, idoneum Doctore, & Episcopum animarum suarum inueniret. Hæc Ægidius: qui merito, vt mirum notat, totum septennium, post Valentinii excessum, Tungrensem Ecclesiam, Pastore viduam, perseverasse, nemine auso, tanti Præfulis tam serium interdictum migrare.

X. S. S E R V A T I V S.

ILias mihi texenda sit, si huius Herois res gestas, & virtutes scribere aggrediat. Sed pro meo instituto, solum ea tradam, quæ Catholicum, & Catholicæ Fidei acerrimum defensorem, & promotorem probent. Missarum solennia quotidie celebrabat:

CATHOLICA. IS
brabat : Linguarum Donum
diuinitus acceperat , quo non
nisi in instruendis Ethnicis ,
Christianisve utebatur : nam
cum in quotidianis sermonibus
sine Interprete à Barbaris non
intelligeretur ; vbi tamen diui-
na tradebat, omnes, tamquam si
cuiusq; peculiare idioma usur-
paret, sine difficultate eum ca-
piebant. Præter hoc ingens mi-
raculum, plurima alia cuiusque
generis frequenter patrabat.

Prophetiæ spiritu, occulta,
absentia, futura præsentiebat. &
in his, Hunnorum in Gallias
irruptionem, atque ex eâ mul-
torum populorum, Tungro-
rum maxime, ruinam. Hæreses
omnes, sed potissimum Aria-
nam, exagitauit, confutauit,
profligauit. Euphraten Colo-
niensem Metropolitanum, coa-
cto

cto inibi Concilio, damnauit,
 & damnari ab alijs curauit, ac
 de sede deturbari, quod Arij lue
 infectus esset, neque resipisce-
 re vellet. Non est silenda eius
 sententia, quæ in eâ Synodo, ex
 sacrosancto illo ore audita est.
*Nos Pontifices, inquit, crimi-
 nis arguimur, si Hæreticos in
 Ecclesiâ Dei regnare pati-
 mur. Euphraten igitur, qui
 Christum Saluatorem nostrum,
 negauit esse Deum, censeo,
 Christianis Episcopum esse nõ
 posse: neque illum Christia-
 num esse iudicandum, qui
 eius confinitimus fuerit in-
 uentus.*

Romam idem B. Seruatius
 profectus, Apostolorum Petri,
 & Pauli limina veneratus est,
 hoc maximè intentius efflagi-
 sans, vt eorum precibus flexus,

ira-

iratus mortalibus Deus, Hunnensem cladem à Galliâ, & & Tungris potissimum auerteret.

Eo in itinere, B. Auctore Me-
tensem Antistitem adiit: vbi Al-
taris lapidē, eximiè elegantem,
sed casu ruente trabe confra-
ctum, ducto per fragmenta di-
gito, pristinâ integritate resoli-
dauit.

Rome tum Principum Apo-
stolorum; tum aliorum quoq;
Sanctorum patrocina sancto
ambitu expetijt: responsa diui-
nitus accepit, atque etiam de o-
bitu, & tumulo suo edoctus est.
Neque plura de hoc Sancto
addam.

S. Seruatio ad æternas Bea-
torum sedes translato (quod iu-
xta certiozem Chronologiam
contigisse putamus circa Chri-
sti

sti annum 383.) obscura, & inexplicabilis ferè est Episcoporum Tungrensium, per annos 114. successio: propiusque verò est, sævientibus persecutionibus nullos fuisse veri nominis Episcopos, vsque ad annum 497.

Annotabo tamen eorum nomina, quos quidam tradunt S. Seruatio successisse. Ij sunt Agricolaus, Ursicinus, Designatus, siue Resignatus, Renatus, Supplicius, Quirillus, Eucherus, Falco, Eucharis. Quorum primus Agricolaus, in Synodo primâ Aurelianensi, S. Seruatio suffectus ponitur.

XX. S. DOMITIANVS

Reducta post tot tempestates, in Ecclesiam, pacis serenitate, & Christianâ Religione flo-
rente

rente, Domitianus Tungrensi
Ecclesiæ præficitur: quem cõ-
uertum est Childeberti Regis
tempore. Aurelianensi Conci-
lio interfuisse.

Hic Ecclesiæ Tungrensi præ-
dia à varijs sacrilegè direpta,
eiusdem Regis autoritate re-
stituit: S. Seruatij Sepulchrum
frequenter, & ornauit. De quo
Sepulchro illud à Turonensi
Episcopo S. Gregorio, alijsque
memoratur: Niuem, quanta-
cumq; copiâ rueret, illud nun-
quam contingere solitam.

Obijt B. Domitianus circa
annum 560. sepultus in Eccle-
sia B. Mariæ Virginis Hoyi,
stupendis post mortem miracu-
lis clarus.

Aruernensi Synodo, ann. 541.
habitæ, inter alios Antistites,
hic ita subscripsit: *Domitianus*

B

in

*in Christi nomine, Episcopus
Tungrorum, quod est Traie-
ctum, subscripsi.*

XXI. S. MONULPHVS

EMergimus ad tempora, dis-
cussis persecutionum, & ig-
norantiæ tenebris, cognitionis,
& veritatis luce clariora.

S. Monulphus circa annum
571. B. Domitiano succedit, ge-
nere & sanctitate clarissimus,
Sedemq; S. Materni annos ad-
modum 39. tenet, & omni vir-
tutum genere auctam exornat.

Traiecti, (vbi tum Episcopi,
vastatis Tungris, habitabant)
magnificum Templum ædifica-
uit, inque illud S. Seruatij sacra
Pignora deportauit, ei que am-
plissima prædia sua in perpetuū
attribuit.

Idem Principis cuiusdam a-
nimam, suis, & totius Populi
oratio-

CATHOLICA. 21
oracionibus, ieiunijs, & eleē-
mosynis, à cruciatibus longio-
ribus liberavit.

Clericos, Deum timentes in-
stituit in Ecclesiâ S. Seruatij,
eosque Canonicis regulis viue-
re voluit.

Huic Sancto ô Catholica
LEGIA, debes vaticinium, quod
te nunquã obliuisci decet. Pro-
ficiscebatur Traiecto Dionan-
tum. Ex itinere, capitur amœ-
nitate tuæ Vallis: quærit Voca-
bulum: LEGIAM appellari au-
dit: *Moxq̃ Prophético tactus
Spiritu (verba sunt Ægidij,
Aureæ-vallis Monachi) Eia,
inquit astantibus, Locus, quẽ
Dominus ad salutem multo-
rum fidelium suorum elegit;
& quem per merita cuiusdam
serui sui, postmodum magni-
ficè illustratum Summis Ci-
uitatibus*

uitatibus æquabit, statimq; descendit, locum orationis designauit; constructam Ecclesiã in honore Sanctorum Cosma, & Damiani Martyrum, Domino consecrauit: quam postmodum S. Lamberrus suo sacro sanguine nobilitauit.

Nota, ô Nobilis Legia, quorum sit, Ecclesias, & Oratoria in Sanctorum cultum extruere, exornare, consecrare: & quid de eorũ religione sentiendum, qui neque Sanctos coli volunt, & eorum Ecclesias polluunt. & prophanant. Opto equidem, vt quoties S. Lamberti Nobilem illam Basilicam intueris oculis; animo Religionem illam Patrum nostrorum intuearis.

XXII. S. GONDVLPHVS.

SANCTO Monulpho anno 609.
defuncto, sufficitur S. Gon-
dulphus, e Principe familiã Lo-
tharingiã oriundus. Hic autho-
ritate, quam illi & gradus, &
natalium dignitas dabat, ad Dei
honorem vtens, plurimas Ec-
clesias tum exædificauit ipse;
tum ab alijs idem fieri curauit.

Narrat Annales nostri, Cum
Carolus Magnus ad dedicati-
onem Basilicæ, quam Aquisgran-
ædificauerat, Episcopos 365.
quot in anno dies sunt, adesse
cuperet; deessentque ad eum
numerum explendum, dumta-
taxat duo, emerfisse e tumulo
duos hos Sanctos Monulphũ,
& Gondulphum, & optimi Im-
peratoris votũ expleuisse. Tum
peractã Consecratione, acceptã

à Leone quarto, Summo Pontifice, qui aderat, Benedictione, ad quietis suæ locum rediisse.

XXIII. S. PERPÉTUVS.

Dionantensium hic Patronus, & Tutelaris anno 617. S. Gondulphi Sedem, dignus Successor occupat. De quo ad institutum meum hæc tantum habeo, quæ notem: Barbaros diligenter in Fide excoluisse, quantumvis renitentes, infensosque: B. Virginem, Sanctosque reliquos impensè excoluisse: & ne post mortem suorum oblitus videretur, Oleum è corpore suo largiter, multorum sanandis morbis, & symptomatis, scaturiuisse; de quo illud canere liceat, quod de S. Nicolaij Oleo quidam cecinit non inaeleganter.

Cuius

*Cuius tumba fert Oleum,
Matres Oliuæ nesciunt :
Quod natura nõ protulit,
Marmor sudando parturit.*

XXIV. S. EBREGISVS.

DE isto Sancto , cum nihil certi ad rem nostram prodant Historiæ, hoc solum dicamus, Constare, nihil, illo Tungrensem Sedem tenente, mutatum in Religione ; nullam hæresin, aut prauam doctrinam emeruisse : quod satis est , ad ostendendum eatenus continuatam Catholicam fidem. Quod vnum hoc Opusculo agimus.

XXV. S. IOANNES
AGNVS.

SVperiores Sanctos excepit Ioannes Agnus , ipse quoque Sanctus, & Sanctorum vesti-

gijs infistens. Miro hic modo
vocatus est ad Catholicam Fi-
dem in Tungrensi Episcopatu,
propagandam.

Transmarinus quidam vir,
omnibus ignotus, Angelo mo-
nente, nobilem, & opulentum
hunc Agnum operi rustico in-
tentum reperit, & Tungrensem
Cathedram inire iubet. Relu-
ctatur ille, multa causatus, cur
indignus sit eo fastigio. Ad ex-
tremum baculum, quem manu
gerebat, terræ infigit, aitque,
Non magis fieri posse, vt ipse
Episcopus fiat, quàm vt aridus
ille stipes radices, frondes, flo-
res, fructus repente parturiat.
Vidit confestim; & vix finito
verbo, hæc omnia, DEO omni-
potentiam suam momento o-
stendente.

Apostoli sententia est de E-
pisco-

piscopis: *Nemo sumit sibi honorem, sed qui vocatur à Deo, tamquam Aaron.* Planè hic tamquam Aaron vocatus est, qui etiam Virgam florentem & fructus edentem, pari miraculo, conspexit. Sed quos fructus? piè curiosa Quæstiuncula est. Crediderim ego, *Mala* fuisse. Quæris, vnde hoc credam? Testatur Libertus Houthem, se in antiquissimo manuscripto Codice legisse, *Ea Mala*, quæ vulgo *Leodij*, & in vicinia *S. Ioannis* dicuntur, ab hoc nostro Ioanne nomen accepisse. Cur, nisi quia eius Virga cõsimilis generis *Poma* protulit? Alibi scio, eadem vocari *Poma Paradisi*. Eadem ratio, Quia *Cælo* meritò missa censentur, quæ eâ ratione producta.

Catholicus semper in vitâ

B 5

Ioan-

Ioannes Agnus, etiam in morte Catholicum se probauit, dum bona sua Oratorio SS. Martyrum Cosmæ, & Damiani legauit. In quo etiam sepultus est, anno Seruatoris 637. Est hoc Oratorium in Arce Hoyensi.

XXVI. S. A M A N D V S.

Verè ab omnibus amandus iste *Amandus*, qui sic Deo in amoribus fuerit. Catholica manifestè in eo sunt ista:

Monachus fuit: postea etiam Clericus. Peregrinatus est, pietatis causâ, Romam, Apostolos veneraturus: Monasteria construxit, Regum, & Principum opibus corrogatis. Gandensem Populum ad fidem conuertit: neque eâ viciniâ contentus, etiam Gentibus ultra Danubiũ positis Christi Fidem intulit.

Dago-

Dagoberti Regis filium sacro
 Baptismate lustravit, qui puer
 quadraginta dumtaxat dies na-
 tus, catechisanti Episcopo cla-
 ra voce, cum omnium stupore
 respondit, AMEN. Denique
 in Elnonensi Monasterio vitæ
 sanctissimè actæ finem fecit,
 anno 650.

XXVII. S. REMACLVS.

Multa, & mira sunt huius Sã-
 cti heroïcarum cuiusq; ge-
 neris Virtutum facinora. Ca-
 tholica sunt ista.

Sancto Trudoni author fuit,
 vt Ecclesiæ S. Stephani in Me-
 tensi Ciuitate, Patrimonium
 suum traderet. Eiusdem suasu
 Sigebertus Rex duo Cœnobia
 extruxit: quæ hodieque in vi-
 ciniâ nostrâ sunt, Stabulense, &
 Malmundariense: in quorum
 priore

priore vitæ suæ postremos annos, relicto Episcopatu, transegit.

XXVIII. S. THEODARDVS.

Magnus Martyr Theodardus, præter hoc ipsum, quod Martyrium passus est, dum Ecclesiæ suæ bona, ab iniustis possessoribus vëdicata strenuus repetit: hoc etiam nobis præbet Catholicum, quòd à B. Remaclo, Magistro suo, & Monacho, in Monachismo ipse institutus est, & alios deinceps instituit. Etiam hoc, quòd eius Catholicam Sanctitatem, post gloriosum Martyrium, Deus multis, & stupendis Miraculis illustravit. Passus est Anno Christiano 655.

XXIX.

XXIX. S. LAMB-
BERTVS.

Patronum tuum agnosce, ô
 Catholica LEGIA, & si-
 mul memineris, quæ ignorare
 non potes, Monachum egisse
 in Stabulensi Monasterio: Ab-
 bati ibi humiliter fuisse subie-
 ctum: eiusdem iussu pœniten-
 tiam in medijs niuibus ad Cru-
 cem egisse: Taxandros vicinos
 ab Idololatriâ ad Catholicam
 Fidem conuertisse: Landradam
 Sanctimonialem Sanctam Vir-
 ginem, & viuam, & mortuam
 coluisse. Hæc omnia, vide an
 Catholicam Fidem sapiant, an
 Catholicum Antistitem pro-
 bent. Martyrio coronatus est
 anno Christi 696.

XXX.